

Якось так поміж нас юродиво...

Станіслав Чернілевський

Якось так поміж нас юродиво
не вчинилось. Розчахлі світи
не дозріли, щоб сталося диво.
Або я не дійшов.
Або ти.
Або вітер озвірівся злючий —
і тепер перед завтрашнім днем
кожен заштрик від болю —
палючий:
так вогонь
зупиняють вогнем.
Ще попереду присуд і проща,
і провісне осягнення див.
Не шкодуй ні за чим, найдорожча,
що поробиш, як Бог не судив.
Будуть мерзнути руки зимою
чи труситися дрожем дрібним.
І, можливо б, ярмом чи тюрмою
обернулося щастя не з ним.
Він тобі килимочок простеле,
а мені вже — вердикт рішення,
ніби щось прочитало про тебе
все, що треба мені,
до кінця.
"Прощавай" не потрібно казати.
Оперезано пруг прагняний.
Збрякле небо, грозою пузате,
вже народжує грім вогняний.
І за мить
палашем забуття
розчахнеться
розбіжне життя